

forbindelse med diskussionen om ordet langsigtet.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Ligesom hr. Henrik Dam Kristensen vidste jeg heller ikke rigtig, om jeg skulle le eller græde, da jeg hørte hr. Jørn Jespersens ordførertale.

Hr. Jørn Jespersen bragte den strategi frem at dele afviklingen af EU's landbrugspolitik op i tre faser: først eksportsubsidierne og produktstøtten gennem forhandlinger i WTO inden for få år, dernæst en afkobling af den samlede produktionsstøtte og endelig en egentlig afvikling af støtten. Det er jo fuldstændig den logik, det er lykkedes at forhandle ind i vedtagelsen, som netop har udfasning af eksportsubsidier og prisstøtter i WTO-forhandlingerne og afkobling af den samlede støtte til produktionen i næste budgetperiode – dvs. på et helt konkret tidspunkt, men derfor kan man jo godt starte i 2004 – og endelig en langsigtet afvikling af den direkte landbrugsstøtte. Her kunne man også godt sætte årstal på, det vil jeg såmænd også godt have gjort.

Mit spørgsmål er simpelt hen: Bortset fra, at hr. Jørn Jespersen gerne vil rykke det hele 1 eller 2 år frem – og det vil vi vel alle sammen gerne – er der så nogen som helst substantiel forskel mellem SF's holdning og deres vedtagelsesforslag og vores? Jeg kan ikke se det, og jeg spørger mig selv, om det bedste bliver det godes fjende, og... ja, nu glippede det sidste.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Nu venter jeg jo spændt på hr. Jørn Jespersens svar til hr. Henrik Dam Kristensen og hr. Martin Lidegaard, og derfor vil jeg stille et andet spørgsmål.

Hr. Jørn Jespersen var inde på, at hvis vi gjorde det over night, men alligevel så langsigtet, at bønderne kunne se, hvad der skulle ske i løbet af 7 eller 10 år, skulle der en kompensation til, for ellers ville de komme på herrens mark med hensyn til deres forpligtelser over for omverdenen. Skal den kompensation afhænge af de forpligtelser, man har påtaget sig, og måske også lidt efter egne brugsstørrelser, eller skal den bare være pr. familie?

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg er glad for, at hr. Henrik Dam Kristensen anerkender min udlægning af, hvad det langsigtede er og ikke er.

Det, der er afgørende for os, og det er så også forskellen mellem os og regeringen, er, at vi vil gerne fortolke det og spørge: Hvad er det optimalt opnåelige under hensyntagen til de aftaler, der allerede er lavet? Og det optimalt opnåelige er det, vi skal gå efter, nemlig at vi gør alt, hvad vi kan i 2004 og 2006 og allerede i 2006 vedtager den endelige plan for, hvornår støtten skal være afviklet.

Vi mener, det kan lade sig gøre sådan, at den er væk i 2013 – enten på den måde, at da påbegyndes den egentlige nedtrapning med en procentdel pr. år i en kortere årrække, eller ved at fjerne den på én gang og så give en kompensati-on for det værditab, som naturligvis vil komme på grund af de oppustede ejendomspriser. Det giver en sikkerhed for, hvornår støtten er væk.

Det, der er problemet med regeringens vedtagelse og regeringens politik, er jo, at man rykker tidspunktet hele tiden. Målsnoren flytter fremad, og det vil sige, at det, der i dag er langsigtet, er lige så langsigtet om 10 år og om 20 år, så vi aldrig kommer af med den. Vi har talt om en reform af denne landbrugspolitik i årtier, men det er ikke rigtig blevet til noget, kun små ryk, og derfor vil vi have en endelig vedtagelse af det.

Forskellen til det forslag, som Det Radikale Venstre er medforlagsstiller til, er, at vi sætter en helt præcis tidsfrist. Det er da rigtigt at gøre det, og vi synes, det er meget afgørende at gøre det, for så får vi en sikkerhed for, at dumping af overskudsproduktion på de fattige landes markeder ophører, og at vi spiller en aktiv rolle i WTO.

Jeg har fået en tolkning fra hr. Henrik Dam Kristensen, som gør, at jeg er rimelig tryk, og jeg får det forhåbentlig også fra hr. Martin Lidegaard. Jeg ville bare gerne have den samme bekræftelse fra regeringens side, det ville skabe meget større sikkerhed.

Endelig til hr. Jens Kirk om kompensationen: Nej, kompensationen skal ikke stå i forhold til de udgifter, man har påtaget sig, for mennesker, der har spekuleret helt vildt og investeret fuldstændig håbløst, skal selvfølgelig ikke have en offentlig kompensation. Men når det gælder nye landmænd, der har købt deres ejendom for nylig og opført sig rationelt og fornuftigt, vil vi gerne være med til at sikre, at der ikke kommer urime-